

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

PROHIBIT CAÇAR COLOMS

Algunes entitats protectores d'animals han forçat l'aturada de les captures de coloms. Les accions per delmar-los les consideren un atac als seus drets (els de les bèsties). Ben alimentats per les deixalles que troben pertot arreu i sense cap pressió de predadors, es podran seguir reproduint a Manresa de forma creixent. Són molt molestos i nocius. I conviuen entre nosaltres. Uns dels primers records d'infant de quatre o cinc anys que tinc són el que aleshores em semblaven unes grans aventures. Primer a Sant Domènec i després a l'engròs a la barcelonina plaça de Catalunya. Amb una bossa de menjar que m'havien proporcionat els pares, quedava envoltat de desenes d'exemplars que feien una estora gris al meu voltant. Alguns s'atreuen a menjar de la meua mà, d'altres s'aturaven al cap i tot era un núvol d'essers voladors, plomes caient i cops d'ala mentre hi havia menjar. Emocionat i astorat, sense saber que era una cosa ben habitual en aquella època, fruïa ben alterat d'aquella escena tan sorprenent. Més gran vaig començar a percebre que hi havia alguna cosa que no encaixava amb aquell aviram. A poc a poc, la seva estètica, d'entrada agrada-

ble, amb les dues faixes fosques a les ales, els colors lluents del coll i el seu caminar amb el pit enfora, va començar a perdre atractiu als meus ulls encara joves. Al voltant del campanar del poble es convertien en una invasió ben desagradable. Vaig anar descobrint que fan un parrup cadenciós i pesat, ben desagradable a l'oïda. El fan sobretot a les nits i pot arribar a impedir el descans. Els entorns on tenen els nius són plens d'excrements. Un exemplar adult en pot arribar a fer uns 11 quilograms per any. La seva matèria fecal és tan àcida que corroeix l'acer, els metalls i les pedres, siguin nobles o tòtxos vulgars. Viuen amb poca cosa. Mengen gra o bé les restes que troben als carrers. De fet, quasi tots habiten en entorns urbans perquè han descobert que és més fàcil trobar nodriment en el rebuig dels humans que cercar-lo als entorns naturals. Són una plaga. En el llunyà 1966 un responsable dels parcs i els jardins de Nova York els va justament qualificar de «rates amb ales». És una expressió que ha fet fortuna i hi estic totalment d'acord, sobretot si tenim en compte que són portadors de virus que poden passar als humans. Ens poden encomanar malalties de noms tan lletjos com la criptococcosi,

la histoplasmosi o bé la psitacosi, que pot derivar en una pneumònia. Com els rats, tenen polls i altres paràsits. Però a diferència dels rosegadors, no fugen quan són descoberts. Miren de mantenir una distància prudencial, però a mesura que perden la por, tornen i tornen com enormes mosques de tardor. Per tant, la possibilitat de contagi és fins i tot més gran.

Amb aquest historial i amb la prudència que cal tenir de no conviure-hi perquè són realment portadors d'endèmies, els animalistes fan pressió sobre les autoritats per aturar la seva cacera i control. I se'n surten. Per descomptat que estic en contra de la brutalitat cap als animals, però crec que voler intervenir en aquesta acció sanitària és fer un mal servei a la societat. Voler considerar-los com a domèstics que cal protegir és una irracionalitat enorme. En l'actualitat, aquestes iniciatives triomfen perquè els governants no volen tenir polèmiques innecessàries, però si cada vegada que veiem una d'aquestes aus tenim en compte que deixarà més de deu quilograms de femtes infeccioses (algunes al cap o a la camisa d'algú), potser podrien veure el problema des d'una altra òptica. Rates i co-

loms a les ciutats i senglars al bosc, són les plagues actuals que poden malmetre els nostres entorns de moltes formes. És dur dir-ho, però cal eliminar-los per evitar que es multipliquin exponencialment. Igual que els escorxadors han de sacrificar feres per alimentar-nos. Entre altres raons perquè si tots fóssim vegetarians o vegans, els món no seria sostenible ni capaç de conrear menges verdes per a tots.

Per acabar amb un missatge menys agre i a la vegada contradictori amb el meu pensament, vull mencionar la clínica que visito discontinuament quan vaig a la ciutat vella de Delhi. És propietat d'una comunitat religiosa hinduista, els anomenats jains, els quals practiquen la no-violència de forma radical i un respecte absolut sobre tota mena de vida. En aquest centre es dediquen a guarir ocells, gats i gossos de les nafres que la dura vida a la ciutat els provoca. Totes les bèsties víctimes d'agressions, accidents o afeccions reben tractament. Són pràctiques que semblaran extremes fins i tot a ulls dels locals més integristes en la defensa animal. Però els carrers són bruts i pudents, a les nits és impossible dormir pels gemecs de tots i les picades de mosquit són tremendes.

TRIBUNA

Martí Saballs
DIRECTOR ADJUNT
D'EXPANSIÓ

ARXIU/DAVID BRICOLLÉ

Tall a Sant Vicenç de Castellet

AUTODESTRUCCIÓ

L'any 2010, l'excalcalde de Girona, Carles Puigdemont, va qualificar de «lamentables» els piquets «que barren el pas» i «impedeixen serveis». Moltes coses han canviat des de llavors. Puigdemont, després de liderar la fractura i l'enfonsament de Catalunya, s'ha reclòs a Bèlgica, amb el suport d'un dels partits més xenòfobs d'Europa, el nacionalista flamenc, mentre alguns dels seus companys d'ex-Govern són -malauradament- a la presó perquè no van fugir. Costa fer ucronies, però si el 9 de gener del 2016 Artur Mas no hagués cedit a les reclamacions de la CUP per dimitir i començar la

davallada a l'infern, avui no estariem com estem. O sigui: autodestructiu-nos. Si JxS hagués acceptat que els resultats electorals no eren suficients per iniciar un procés cap on no se sabia gaire bé què, avui no seríem aquí. Es governa i ja està. Dimecres passat, la vaga va ser un fracàs absolut. Només van triomfar els que desitgen aldarulls, bloquejant carreteres i evitant que 150.000 persones poguessin anar amb tren. Segueixo escoltant i llegint persones que aposten pel pitjor encara. Volen convertir Catalunya en un gran abocador a partir del qual començarien a construir la seva utopia. Òbviament, sense la pèrfida Unió Europea. I és que se senten rodejats de feixistes pertot arreu. No saben que el que va fer el feixisme en les seves diferents formes, precisament, és saltar-se les lleis i ocupar el carrer per arribar al poder. Desitjo que tot es resolgui democràticament, i que l'autocrítica, que no veig per enlloc ara mateix, es comenci a fer. Que molts comencin a pensar si aquest desgavell ha valgut la pena per a alguna cosa. El 21 de desembre hi haurà una oportunitat magnífica per decidir quina direcció prendre: progressar, refer-nos o seguir enfonsant-nos, caigui qui caigui.

«Volen convertir Catalunya en un gran abocador a partir del qual començarien a construir la seva utopia»

LA SIMONETA

Maria Dolors Guàrdia Rubies

LES DONES SOM LA BASE DE L'ECONOMIA

El president gairebé sempre és un home. El vice-president gairebé sempre també. I els consellers també són homes la majoria. És així a la major part dels governs, si no és que s'han imposat la paritat. Al Govern cessat de la Generalitat també era així: d'un total de catorze, només quatre dones.

Moltes dones tenen feines menys reconegudes i poc remunerades (recordem que elles solen cobrar un vint-i-cinc per cent menys).

Però hem d'estar molt alerta perquè no ens enredin tant. Si les dones fessin vaga de les feines de tenir cura dels infants, de la gent gran i de la llar, l'economia s'ensorraria. Mireu, perquè els ministres o molts homes amb feines imprescindibles arribin a les seves feines nets, planxats, amb la roba adequada,

ben esmorzats, havent-se dutxat en un sanitari net, trobant la nevera plena... i tot el que faci falta, només hi ha dues solucions: que la muller en passi via o, si ella no pot, tenir contractat algú (en la seva majoria dones) que ho faci per ella o per ell.

Perquè aquests homes tan imprescindibles -i creieu-me que ara no ho dic amb cap ironia perquè en aquests moments, tal com estan les coses, han de fer més hores de les que ens regala el sol- puguin treballar necessiten tenir cobertes totes les necessitats bàsiques diàries. Creieu que un president té gaire temps per llustrar-se les sabates? O que un ministre arriba a la nit a casa i, en lloc de fer un petó a la seva dona i a les seves filles, posa la rentadora? Què ha de fer el conseller, anar a comprar al súper o pensar com solucionar els problemes?

«Creieu que un ministre arriba a la nit a casa i, en lloc de fer un petó a la seva dona i a les seves filles, posa la rentadora?»

«Quan les dones deixen de fer les feines que per cultura se'ls han assignat, deixen vacant un lloc de treball (que ningú no remunera)»

Però també us dic que, perquè les conselleres no hagin d'enllustrar sabates, posar rentadores o anar al súper també necessiten algú -gairebé sempre dones- que faci aquestes feines. Quan les dones deixen de fer les feines que per cultura se'ls han assignat, deixen vacant un lloc de treball (que ningú no remunera). I perquè elles puguin tirar endavant, hi haurà -normalment- una altra dona que farà aquelles feines a preus moltes

vegades indecents.

Per això, l'economista feminista Mercedes d'Alessandro, doctora en Economia i professora de diferents universitats de Nova York, ens diu que el capitalisme té un soci ocult: la dona que realitza els treballs domèstics sense remuneració.

Perquè funcioni el sistema productiu en què vivim, resulta imprescindible la feina de les dones. I casualment aquesta feina, que hauria d'estar ben dignificada i pagada, està menystinguda i poc remunerada.

I és que, tot i que la lluita feminista estigui en efervescència, encara li falta molta bullida. Cal dignificar la feina -especialment- de qui té cura d'infants i ancians. I no em refereixo només a diners (que també), sinó a millors prestacions que donarien més llocs de treball i millorarien l'economia.